

Ο Επίσκοπος Ρωγών και Κοζύλης Ιωσήφ και η Έξοδος του Μεσολογγίου

[Πολιτισμός / Ιστορία](#)

[Χρήστος Γερ. Σιάσος](#)

Ο Επίσκοπος Ρωγών και Κοζύλης Ιωσήφ, από το ιστορικό χωριό Αμπελάκια της Θεσσαλίας μετά από πολλές περιπέτειες φθάνει στην Άρτα και συναντά τον Μητροπολίτη Ναυπάκτου και Άρτας Πορφύριο. Ο Πορφύριος αφού εκτίμησε τις γνώσεις, την αγωνιστικότητα και τις θυσίες του Ιωσήφ, τον τοποθετεί Πρωτοσύγκελλό του και τον μπει στη Φιλική Εταιρία. Το 1820 σε ηλικία σαράντα τεσσάρων χρονών, χειροτονείται Επίσκοπος Ρωγών και Κοζύλης, παλαιά Επισκοπή στην περιοχή της Πρέβεζας.

Ο Επίσκοπος Ιωσήφ Ρωγών και Κοζύλης, (Κασόλα)

Την εποχή εκείνη άρχισε η εξέγερση στη Δυτική Ελλάδα και ακολουθούν εξορίες και βασανιστήρια. Ο Ιωσήφ έρχεται προς την περιοχή του Βάλτου Ακαρνανίας. Εδώ συναντά τον οπλαρχηγό Ανδρέα Ίσκο και στη συνέχεια πηγαίνει στο Κομποτί, για να συναντήσει τον μεγάλο Αρχηγό του Αγώνα Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο μαζί με τα στρατεύματά του και να αποφασίσουν για την πορεία του Αγώνα. Τον Φεβρουάριο του 1822 ο Επίσκοπος Ιωσήφ έρχεται στο Μεσολόγγι.

Στο Μεσολόγγι, συναντά ξανά τον Μητροπολίτη Πορφύριο και μαζί με τον πατριώτη του, Έπαρχο Βάλτου Ίβον, συνεργάζεται με τον Μαυροκορδάτο για την έκβαση του Αγώνα. Ο Ιωσήφ γίνεται ο γεφυροποιός όλων μέσα στην πόλη του Μεσολογγίου.

Στις 24 Δεκεμβρίου 1823 διοργανώνει με απόλυτη επιτυχία την υποδοχή του Λόρδου Βύρωνα και κατάφερε να συμφιλιώσει με αυτή του την ενέργεια την Εκκλησία και τον Μεσολογγίτικο λαό με τους Φιλέλληνες καθώς και τους Σουλιώτες.

Μαζί με τον Μητροπολίτη Πορφύριο κηδεύει στο Μεσολόγγι, τον Αύγουστο του 1823, τον ήρωα Μάρκο Μπότσαρη. Στις 19 Απριλίου του 1824 κηδεύει τον Μεγάλο Φιλέλληνα Λόρδο Βύρωνα. Με τον Ελβετό Φιλέλληνα εκδότη των «Ελληνικών

Χρονικών» Ιωάννη Μάγερ συνεργάζεται σε οργανωτικά θέματα του Αγώνα.

Η άφιξη του Λόρδου Βύρωνα στο Μεσολόγγι.

Μετά από ένα χρόνο πολιορκίας, το Μεσολόγγι περνούσε τα τελευταία δύσκολα εικοσιτετράωρα. Βλέποντας πως ήταν αδύνατο πλέον να έρθουν ενισχύσεις για τον αγώνα, εκκλησία, οπλαρχηγοί και «καπεταναίοι» της πόλης, αποφάσισαν τη συγκρότηση προσωρινής Διοικούσας Επιτροπής η οποία θα συνεδρίαζε στον περίβολο της εκκλησίας της Αγίας Παρασκευούλας και εκεί θα έπαιρναν την μεγάλη απόφαση για την Έξοδο. Ήταν ημέρα Τρίτη 6 Απριλίου 1826.

Η επιτροπή αποτελούνταν από τους: Επίσκοπο Ιωσήφ Ρωγών και Κοζύλης, Ιωάννη Παπαδιαμαντόπουλο, Παναγιώτη Παλαμά, Ιάκωβο Μάγερ, Χρήστο Καψάλη, τους οπλαρχηγούς, Θανάση Ραζηκώτσικα, Νότη Μπότσαρη, Δημήτρη Μακρή, Κίτσο Τζαβέλλα, Γεώργιο Κίτσο, Ν.Στουρνάρα, Δημ. Κοντογιάννη, Κώστα Βλαχόπουλο, Δημ. Γεροθανάση, Δ. Σιαδήμα, το φρούραρχο Μήτρο Δεληγιώργη, τους Αντιστράτηγους Γιαννάκη Ραζηκώτσικα, Παν. Σωτηρόπουλο, Γεώρ. Τζαβέλα, Ζάχο Μήλιο, Β. Χασάπη, Κων. Τσιριγώτη, Αθ. Κουτσονίκα, Γιώτη Γκιώνη, Νικ. Καραμήστο και άλλους καπεταναίους.

Η θαυματουργή εικόνα της Αγίας Παρασκευούλας

Πρόεδρος ορίστηκε ο Επίσκοπος Ρωγών και Κοζύλης Ιωσήφ. Δύσκολες ώρες, λίγος ο χρόνος. Ο Εκκλησιαστικός αυτός Ηγέτης, ήρθε από τα Αμπελάκια της Θεσσαλίας στο ηρωικό Μεσολόγγι για να δοξάσει τον τόπο αυτόν και να δοξαστεί ως ο μεγάλος Ιερομάρτυρας. Αυτές τις δύσκολες ημέρες, γίνεται Κυβερνήτης, Εθνάρχης, Στρατηγός, γίνεται ο Δεσπότης της πόλης.

Είχε μεγάλη επιρροή και δεν γινόταν τίποτα στο Μεσολόγγι χωρίς την παρουσία του. « Ο Επίσκοπος Ρωγών Ιωσήφ με μεγάλη καρτερία και γενναιότητα υποφέρει τα δεινά χάριν του Μεσολογγίου και της Πατρίδος, κρατών τον Τίμιον Σταυρόν εις τας χείρας του και με ρακώδη ενδυμασία εμψυχώνων τους πολιορκημένους Μεσολογγίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, τους ετοιμάζει να υποδεχθούν με μεγάλη καρτερία και γενναιότητα την θυσία για την Πατρίδα...», γράφει στις 19 Δεκεμβρίου 1825 η εφημερίδα, τα Ελληνικά Χρονικά. Από το ρακένδυτο πετραχήλι του «κρέμονται» οι ψυχές όλων των πολιορκημένων Μεσολογγιτών.

Το συμβούλιο που θα προεδρεύσει ο Επίσκοπος ονομάστηκε «Συμβούλιο του Θανάτου». Τις ώρες αυτές η Αγία Παρασκευούλα στέκει δίπλα στον καθένα και τον φωτίζει για τις επόμενες αποφάσεις.

Η ώρα της μεγάλης μάχης πλησιάζει. Η πρόταση ήταν πολύ σκληρή, σφαγή όλων

των γυναικόπαιδων του Μεσολογγίου, προκειμένου να μην πέσουν στα χέρια των Τούρκων. Ο Επίσκοπος Ιωσήφ αντέδρασε αμέσως λέγοντας: «Εν ονόματι της Αγίας Τριάδος, αν τολμήσετε να πράξετε τούτο, πρώτον θυσιάσατε εμένα και σας αφήνω κατάρα του Θεού και της Παναγιάς μας και το αίμα των αθώων να πέσει εις τα κεφάλια σας».

Αγία Παρασκευούλα Μεσολογγίου (Εδώ έγινε το Συμβούλιο του Αγώνα υπό του Επισκόπου)

Ο Επίσκοπος, όπως γράφει ο Κασομούλης, άρχισε να κλαίει, όλοι έμειναν σιωπηλοί-

βουβοί για αρκετή ώρα. Αποφασίστηκε να μη θανατώσουν τα γυναικόπαιδα. Ο Θανάσης Ραζηκώτσικας λέει με δυνατή φωνή: «Αδέρφια, υπάρχει δρόμος... είναι ο δρόμος του Θεού!» Δύσκολες ώρες, όλοι είναι σκεπτικοί, ο Επίσκοπος παίρνει τους στοχασμούς όλων των Συμβούλων και του λαού, αναλογίζεται τη μεγάλη ευθύνη που έχει ως Πρόεδρος και Αρχιερέας και με τη σοφία που τον διακατέχει, συντάσσει την απόφαση και το σχέδιο της Εξόδου, το υπαγορεύει στον λόγιο Νικόλαο Κασομούλη, από τη Σιάτιστα της Κοζάνης, που ήταν και Γραμματέας του Στρατηγού Νικολάου Στουρνάρη.

Η απόφαση αποτελείται από δεκαεπτά άρθρα με αναφορά στον αγώνα για την Ελευθερία ή τον Θάνατο. Η Έξοδος αποφασίστηκε ομόφωνα να γίνει Σάββατο Λαζάρου προς Κυριακή των Βαΐων, στις 10 με 11 Απριλίου του 1826, τα μεσάνυχτα ώρα 10 με 12. Έτσι, η τύχη, η δόξα, ο αιώνιος θρύλος, η λύση της τραγωδίας του Μεσολογγίου, κρίθηκαν στο Συμβούλιο αυτό με αυτή την απόφαση που υλοποιήθηκε στη συνέχεια. Ο Μάγερ, μετά το Συμβούλιο, σε επιστολή του γράφει: «Καταντήσαμε εις τοιαύτην ανάγκην, ώστε να τρεφώμεθα από τα πλέον ακάθαρτα ζώα: γάτες, ποντίκια και σκυλιά. Υποφέρομεν φρικτά από πείναν και από δίψαν...».

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](https://bit.ly/2luCTeS)

<https://bit.ly/2luCTeS>